

SINEKKAYDI TIRAŞLI

SİNEKKAYDI TIRAŞLI

Karşılıksız Vermenin Gücü

Dünyadaki her güç bir şey ister.

Bir oy.

Bir satın alma.

Bir imza.

Bir sadakat.

Bir çıkar.

Aşk bile, bir kez örgütlerin içine girdiğinde, er ya da geç hesabı önüne koyar.

Sonra, değiş tokuş mantığından kaçan anormal bir güç vardır.

Karşılıksız vermek.

Dünyanın en eski gücüdür ve aynı zamanda en az anlaşılanı.

İsa başlangıç değildi, ama sözün dilini kullanıp onu kendi ayakları üzerinde yürüyebilen bir anlatıya dönüştüren ilk kişiydi.

Hiç ordu kurmadı.

Hiç banka kurmadı.

Hiç tapınak açmadı.

Hiç toprak fethetmedi.

Bir hikâye yarattı.

Ve bir hikâye kendi anlatıcısından sağ çıkacak kadar güçlendiğinde, iktidarın hemen tanıdığı bir şey doğar: nüfuz.

Çıkar işte o zaman doğdu.

Onu sevme çıkarı değil.

Onu anlama çıkarı değil.

Onunla savaşmak zorunda kalmadan onu yönlendirme çıkarı.

Bir anlatıcı olarak hayal ettiğim görüntü şu.

Kaftanlı bir adam.

Uzun boylu.

Yakışıklı.

Uzun saçlı.

Sinekkaydı tıraşlı.

Gürültülü bir kalabalığın içinden geçer ve sesini yükseltmeden yine de konuşmayı başarır.

Herkese konuşmaz.

Her birine konuşur.

Az söz.

Doğru olanlar.

Emretmeyen sözler.

Açan sözler.

Sessizlikten daha uzağa taşıyan sözler.

Peygamber böyle doğar.

Birisi onu ilan ettiğinde değil.

İnsanlar başkalarına ondan söz etmeye başladığında.

Ama tapınağın adamları bir şeylerin değiştiğini fark etti.

Katılım sayıları düşüyordu.

Merak yer değiştiriyordu.

Dikkat de öyle.

Ve dikkati kim denetlerse iktidarı o denetler.

Böylece onu saraya çağırdılar.

Resmî olarak kim olduğunu anlamak için.

Gerçekteyse onu nasıl durduracaklarını anlamak için.

Ferisilerin cüppesini giymiyordu.

Sarık takmıyordu.

Otoritenin nişanlarını taşımıyordu.

Çağın egemen formatını tanımlayan uzun sakalı da bırakmamıştı.

Sorgularında onu yeniden çemberin içine sokmaya çalıştılar.

Ona bir kategori atamaya.

Ona bir etiket bulmaya.

Onu, zaten bildikleri şeyin daha küçük bir sürümüne dönüştürmeye.

Ama o sürekli ellerinden kayıyordu.

Ve hepsinden çok bir cevap, zamanı bir ok gibi delip geçiyor gibi görünüyor:

Neden benim gözümdeki çöpe bakıyorsun da kendi gözündeki merteği dert etmiyorsun?

Gönderme sakalaydı.

Çünkü her iktidar, kendi çelişkilerini artık savunamadığında ötekinin

ayrıntılarını inceler.

Kurduğu sistemle insanlara yeni bir olasılık öğretmişti:

formatın dışında yaşamak.

Sisteme karşı değil.

Onun dışında.

Ki bu çok daha tehlikelidir.

Çünkü sistemler kendilerini rakiplerine karşı savunmayı bilir.

Buna karşılık, kurallarına göre oynamayı öylece bırakan birini anlamakta zorlanırlar.

Sonra siyaset kendi yolunu izledi.

Hep öyle yapmıştır.

Onu eşit koşullarda savaşıarak yenemeyince, dünyanın en eski silahını kullandı: çıkarma.

Almak.

Azaltmak.

Basitleştirmek.

Halkı, önceden verilmiş bir seçimin önüne koymak.

Meydandaki pazarlık, iyi kurulmuş her operasyonun geldiği gibi geldi.

Demokrasi kılığında.

Sinekkaydı tıraşlı İsa mı, sakallı Barabbas mı.

Özgürlük mü, format mı.

Öngörülemezlik mi, aidiyet mi.

Oyun kolaydı.

Format kazandı.

Neredeyse her zaman kazandığı gibi.

Ama tam yenilgi anında, karşılıksız vermek gerçek doğasını gösterdi.

Çünkü geleneksel iktidar tepki verir.

Karşılıksız vermek anlar.

Ve o, hiçbir örgütün, hiçbir hükûmetin ve hiçbir algoritmanın henüz tam olarak açıklayamadığı bir cümleyle cevap verdi:

Onları bağışla, çünkü ne yaptıklarını henüz bilmiyorlar.

Bu bir mazeret değildi.

Bir teşhisti.

Gerisini havarileri yaptı.

Bir kitap yazdılar.

Ya da belki daha da ender bir şey.
Binlerce yıl ayakta kalabilen bir anlatı yazdılar.
Her dile çevrildi.
Her kültürden geçti.
Her din tarafından yorumlandı.
İtiraz edildi, sevildi, çarpıtıldı, yeniden yazıldı, savunuldu ve saldırıya uğradı.
Ve yine de hâlâ burada.
Hiçbir kurumsal departman onun dağıtımına erişmeyi başaramadı.
Hiçbir reklam düzeni, onun süresine.
Hiçbir logo, onun tanınırlığına.
Çünkü ürünler pazarlardan geçer.
Anlatılar insanlardan geçer.
Bu görüşte küfür yoktur.
Yalnızca anlatmanın mutlak hakkı vardır.
Onların pazarlarının dışında hareket eden, bağımsız ve rahatsız edilmemiş bir hak.
Katılmayan da, kendine daha uygun gelen formatı okuyabileceği başka kitaplar aramakta özgürdür.
Nihayetinde İsa'nın gücü budur.
Kuvvetin gücü değil.
Paranın gücü değil.
Hükûmetin gücü değil.
Karşılıksız vermenin gücü.
Anlatıcısı gittikten sonra da dolaşımda kalmayı sürdüren tek güç.
Ferdinando

© Ferdinando Frega. All Rights Reserved. Officially registered and protected under United States Copyright Law.